

ברוך הוא לנח לשמר עצמו ולא יתראה בעולם.

ואם תאמר, הרי התבה הזו נראית בתוך העולם הזה והמשחית הולך בתוכו? כל זמן שלא נראים פני אדם לפני המשחית, לא יכול לשלט עליו. מנין לנו? ממצרים, שפתח (שמות יב) ואתם לא תצאו איש מפתח ביתו עד בקר. מה הטעם? משום שהוא נמצא והוא יכול להשחית, ולא צריך להתראות לפניו. לכן היה גנוז נח וכל אלו שעמו בתוך התבה, והמשחית לא יכל לשלט עליהם.

רבי חייא ורבי יוסי היו הולכים בדרך. פגשו באותם הרי אררט. ראו רשומים בקיעים בדרך שהיו מימי המבול. אמר רבי חייא לרבי יוסי, הבקיעים הללו שהיו מימי המבול והקדוש ברוך הוא השאירם לדורי דורות, כדי שלא ימחה חטאם של הרשעים לפניו. שכתב דרך הקדוש ברוך הוא: לצדיקים שעושים רצונו - רוצה שיזכרו אותם למעלה ולמטה ולא ישכח זכרם לדורי דורות לטוב. כמו זה לרשעים שלא עושים רצונו - כדי שלא ישכח חטאם, ולהזכיר ענשיהם וזכרונם לרע לדורי דורות, היינו שפתח (ירמיה ב) נכתם עונף לפני וגו'.

פתח רבי יוסי ואמר, (ישעיה י) צהלי קולך בת גלים הקשיבי לישה עניה ענתות. פסוק זה פרושה החברים. אבל פסוק זה נאמר על פנסת ישראל. צהלי קולך בת גלים - פתו של אברהם אבינו, כפי פרושה בת גלים, פכתוב (שיר ד) גל נעול. גלים הם מאורות שמתכנסים והולכים ונכנסים לתוכה וממלאים אותה, פכתוב

דא אמר קדשא בריך הוא לנח לטמרא גרמיה ולא יתחזי בעלמא.

ואי תימא האי תיבותא אתחזי בגו האי עלמא ומחבלא אזיל בגויה. כל זמנא דלא יתחזי אפי דבר נש קמי מחבלא לא יכיל לשלטאה עליה. מנלן ממצרים דכתיב, (שמות יב) ואתם לא תצאו איש מפתח ביתו עד בקר. מאי טעמא בגין דאיהו אשתפח ויכיל הוא לחבלא. ולא אצטריך לאתחזאה קמיה. בגין כף הוה גניז נח וכל אנון דעמיה בתיבותא. ומחבלא לא יכיל לשלטאה עלייהו:

רבי חייא ורבי יוסי הוו אזלי בארחה. אערעו בהני טורי דקדרו, חמו רשימין בקיעין בארחה דהוו מן יומי דטופנא. אמר ליה רבי חייא לרבי יוסי הני בקיעין דהוו מיומוי דטופנא, וקדשא בריך הוא שביק לון לדרי דרין בגין דלא יתמחי חוביהון דרשיעיא קמיה.

דכך ארחוי דקדשא בריך הוא. לזפאין דעבדין רעותיה, בעי דידפרון להו לעילא ותתא ולא יתנשי דוכרניהון לדרי דרין לטב. פגוונא דא לרשיעיא דלא עבדין רעותיה, בגין דלא יתנשי חוביהו ולאדפרא ענשייהו ודכרניהון לביש לדרי דרין. היינו דכתיב, (ירמיה ב) נכתם עונף לפני וגו'.

פתח רבי יוסי ואמר (ישעיה י) צהלי קולך בת גלים הקשיבי לישה עניה ענתות. האי קרא אוקמוה חבריא. אבל האי קרא על פנסת ישראל אתמר. צהלי קולך בת גלים, ברתיה דאברהם אבינו הכי אוקמוה בת גלים פדכתיב, (שיר השירים ד) גל נעול. גלים אנון נהורין דמתפנשי ואזלי ועאלין לגווה ומליין

לָה פְּדֻכְתִּיב, (שיר השירים ד) שְׁלַחֲיָךְ פְּרִדְס רְמוּנִים. הַקְּשִׁיבִי לַיְשָׁה כְּמָה דְאֵת אָמֵר (איוב ד) לַיִשׁ אוֹבֵד מִבְּלֵי טָרְף. לַיִשָּׁה נִוְקָבָא. אֲמַאי אֶקְרִי לַיִשׁ, אִי מְשׁוּם (משלי ל) דְכֻתִּיב לַיִשׁ גְּבוּר בְּבִהְמָה, אוֹ מְשׁוּם דְכֻתִּיב לַיִשׁ אוֹבֵד מִבְּלֵי טָרְף. אֶלָּא כִלָּא אִיהוּ לַיִשׁ גְּבוּרָה תַּתְּפָּא דְאֵתִי מְגֻבְרָה עֲלֵאָה. לַיִשׁ אוֹבֵד מִבְּלֵי טָרְף, בְּשַׁעֲתָא דְאֲנוּן נַחֲלִין מִסְתַּלְקִין וְלֹא עֲאֲלִין לְגִוּוּה, כְּדִין אֶתְקִרִי לַיִשָּׁה דְאֶבִּידַת מִבְּלֵי טָרְף. דְכֻתִּיב לַיִשׁ אוֹבֵד מִבְּלֵי (דף סג ע"ב) טָרְף וּבְגִי לְבִיא יִתְפְּרְדוּ.

(שם) שְׁלַחֲיָךְ פְּרִדְס רְמוּנִים. הַקְּשִׁיבִי לַיְשָׁה, כְּמוֹ שְׁנֵאֲמֵר (איוב ד) לַיִשׁ אוֹבֵד מִבְּלֵי טָרְף. לַיִשָּׁה - זְכָר. לַיְשָׁה - נִוְקָבָה. לְמָה נִקְרָא לַיִשׁ? אִם מְשׁוּם שְׁכֻתוֹב (משלי ל) לַיִשׁ גְּבוּר בְּבִהְמָה, אוֹ מְשׁוּם שְׁכֻתוֹב לַיִשׁ אוֹבֵד מִבְּלֵי טָרְף. אֶלָּא הַכֹּל הוּא לַיִשׁ, גְּבוּרָה תַּחֲתוּנָה שְׂבָאָה מְגֻבְרָה עֲלֵיוֹנָה. לַיִשׁ אוֹבֵד מִבְּלֵי טָרְף - בְּשַׁעֲתָא שְׂאוּתָם נַחֲלִים מִסְתַּלְקִים וְלֹא נִכְנָסִים לְתוֹכָה, אֲזַ נִקְרָאֵת לַיִשָּׁה שְׂאוּכְדַת מִבְּלֵי טָרְף, שְׁכֻתוֹב לַיִשׁ אוֹבֵד מִבְּלֵי טָרְף וּבְגִי לְבִיא יִתְפְּרְדוּ.

וְכֹה שְׂאֵמֵר לַיְשָׁה, הִינּוּ עֲנִיָּה עֲנִיָּתוֹת, עֲנִי שֶׁל עֲנִיּוֹת, כְּמוֹ שְׁנֵאֲמֵר (ירמיה א) מִן הַכְּהֻנִּים אֲשֶׁר בְּעֲנִיּוֹת, וְכֻתוֹב (מלכים א ב) עֲנִיָּת לָךְ עַל שְׂדִיךְ. מָה מְשַׁמְעֵנּוּ? אֶלָּא כֹּל זְמַן שֶׁהַמֶּלֶךְ דָּוִד הָיָה קָיָם, עָלָה אֲבִיתֵר בַּעֲשֵׂר וּבַכֹּל. אַחַר כֵּן אָמַר לוֹ שְׁלֵמָה, עֲנִיָּת לָךְ עַל שְׂדִיךְ.

וְכֹה שְׂאֵמֵר לַיְשָׁה, הִינּוּ עֲנִיָּה עֲנִיָּתוֹת, עֲנִי שֶׁל עֲנִיּוֹת, כְּמוֹ שְׁנֵאֲמֵר (ירמיה א) מִן הַכְּהֻנִּים אֲשֶׁר בְּעֲנִיּוֹת, וְכֻתוֹב (מלכים א ב) עֲנִיָּת לָךְ עַל שְׂדִיךְ. מָה מְשַׁמְעֵנּוּ? אֶלָּא כֹּל זְמַן שֶׁהַמֶּלֶךְ דָּוִד הָיָה קָיָם, עָלָה אֲבִיתֵר בַּעֲשֵׂר וּבַכֹּל. אַחַר כֵּן אָמַר לוֹ שְׁלֵמָה, עֲנִיָּת לָךְ עַל שְׂדִיךְ.

אֲמַאי קָרִי לִיָּה שְׁלֵמָה הָכִי. אֶלָּא אָמַר לִיָּה בְּיוֹמָךְ הָיָה אָבָא בְּמִסְכְּנֵי וְהַשְׁתָּא לָךְ עַל שְׂדִיךְ. הַשְׁתָּא אֵית לּוֹמֵר אֲמַאי אֶקְרִי אֲבִיתֵר עֲנִיָּתוֹת. אִי תִימָא דְהָיָה מִן עֲנִיָּתוֹת, הָא תְּנִינָן דְכֻתִּיב, (שמואל א כב) וַיִּמְלֹט בֵּן אֶחָד לְאַחִימֶלֶךְ בֶּן אַחִיטוֹב וַשְּׁמוֹ אֲבִיתֵר. וְהוּא מְנוּב הָוָה, דְּהָא נוּב עִיר הַכְּהֻנִּים הָוָה. וְאַף עַל פִּי דְאָמְרוּ דְהִיא נוּב הִיא עֲנִיָּתוֹת וְאֲמַאי אֶקְרִי לָהּ עֲנִיָּתוֹת בְּגִין דְנַחֲתַת לְמִסְכְּנֵי וְאֶתְאַבִּידוּ עַל יְדָא דְשָׂאוּל וְאֶתְאַבִּידוּ כְּהִנֵּי. אֶלָּא עֲנִיָּתוֹת כְּפֹר הָוָה, וְלֹא הוּא נוּב, וְעַל דָּא קָרִי לִיָּה אֲבִיתֵר עֲנִיָּתוֹת, בְּגִין דְאָמַר (מלכים א ב) וְכִי הִתְעַנִּית בְּכֹל אֲשֶׁר הִתְעַנָּה אֲבִי. וּמִקְרָתָא דְנוּב הָוָה, וְעַל מִסְכְּנֵי דְדָוִד דְהָוָה בְּיוֹמוֹי אֶקְרִי לִיָּה הָכִי.

רְמָה קָרָא לוֹ שְׁלֵמָה כֵּן? אֶלָּא אָמַר לוֹ, בְּיָמֶיךָ הִיָּה אָבָא בַּעֲנִי, וְעַכְשָׁו לָךְ עַל שְׂדִיךְ. כַּעַת יֵשׁ לּוֹמֵר, לְמָה נִקְרָא אֲבִיתֵר עֲנִיָּתוֹת? אִם תֵּאמֵר שְׁהִיָּה מְעֲנִיָּתוֹת, הָרִי שְׁנִינּוּ שְׁכֻתוֹב (שמואל א-כב) וַיִּמְלֹט בֵּן אֶחָד לְאַחִימֶלֶךְ בֶּן אַחִיטוֹב וַשְּׁמוֹ אֲבִיתֵר. וְהוּא מְנוּב הָיָה, שְׁהִיָּה נוּב הִיָּתָה עִיר הַכְּהֻנִּים. וְאַף עַל פִּי שְׂאֵמְרוּ, הִיא נוּב הִיא עֲנִיָּתוֹת, וְלְמָה נִקְרָאֵת עֲנִיָּתוֹת? מְשׁוּם שְׂדִיכָה לְעֲנִי וְאַבְדָּה הָעִיר עַל יְדֵי שְׂאוּל וְאַבְדוּ הַכְּהֻנִּים. אֶלָּא עֲנִיָּתוֹת כְּפֹר הָיָה, וְאִינָה נוּב, וְלִכְּן קָרָא לָהּ אֲבִיתֵר עֲנִיָּתוֹת, מְשׁוּם שְׂאֵמֵר (מלכים א-ב) וְכִי הִתְעַנִּית בְּכֹל אֲשֶׁר הִתְעַנָּה אֲבִי. וְהוּא הָיָה מִהָעִיר נוּב, וְעַל הָעֲנִי שֶׁל דָּוִד שְׁהִיָּה לוֹ בְּיָמָיו קָרָא לוֹ כֵּן.

אמר רבי חייא, העולם היה בעני מיזם שעבר אדם על מצוות הקדוש ברוך הוא, עד שבא נח והקריב קרבן והתישב העולם. אמר רבי יוסי, לא התישב העולם ולא יצאה הארץ מזחמת הנחש, עד שעמדו ישראל על הר סיני ונאחזו בעץ החיים, ואז התישב העולם.

וארמלא דהדרו ישראל ויחאבו קמיה קדשא בריהו הוא לא היו מתים לעולמים, שהרי נפסקה מהם והמת הנחש. כיון שחטאו אז נשברו אותם הלוחות הראשונים שהיתה בהם חרות של הכל, החרות מאותו הנחש שהוא קץ כל בשר. וכשקמו הלויים להרג הרג, אז התעורר הנחש הרע והיה הולך לפניהם, ולא יכל לשלט בהם, משום שישראל היו מזדונום כלם בחגורות מזונות, ולא יכל הנחש לשלט בהם. וכיון שאמר למשה (שמות ל) ועתה הורד עדיך מעליך, נתנה רשות לנחש הזה לשלט עליהם.

בא ראה מה כתוב (שם), ויתנצלו בני ישראל את עדים מהר חרב. ויתנצלו? וינצלו צריך להיות! אלא ויתנצלו על ידי האחר, משום שנתנה רשות לנחש לשלט. את עדים מהר חרב, שקבלו מהר חרב כשנתנה תורה לישראל.

אמר רבי חייא, נח שהיה צדיק, למה לא היה מבטל מות מהעולם? אלא משום שעדיין לא הסתלקה הזחמה מן העולם. ועוד, שהם לא האמינו בקדוש ברוך הוא, וכלם אחוזים בעלים של האילן למטה ומתלבשים ברוח טמאה. ועוד הוסיפו אחר שהיא עץ החיים, עדין לא הוריד

אמר רבי חייא במספנותא הוה עלמא מיומא דעבר אדם על פקודי קדשא בריהו הוא, עד דאתא נח וקריב קרבן ואתיישב עלמא. אמר רבי יוסי לא אתיישב עלמא ולא נפקא ארעא מזחמא דנחש עד דקיימו ישראל על טורא דסיני ואתאחידו באילנא דחיי כדין אתיישב עלמא.

וארמלא דהדרו ישראל ויחאבו קמיה קדשא בריהו הוא לא היו מתין לעלמין.

דהא אתפסק מנייהו זחמא דנחש. כיון דחבו כדין אתברו אנון לוחי קדמאי, דהווי בהו חירו דכלא. חירו דההוא נחש דאיהו קץ כל בשר. וכד קמו ליואי לקטלא קטלא, כדין אתער חויה בישא והוה אזיל קמיייהו ולא יכיל לשלטאה בהו, בגין דהווי ישראל מזדונון פלהו בחגירו מזונין ולא יכיל ההוא נחש לשלטאה בהו. וכיון דאמר למשה (שמות לב) ועתה הורד עדיך מעליך, אתייהיב רשו להאי נחש לשלטאה עלייהו.

תא חזי, מה כתוב, (שמות לב) ויתנצלו בני ישראל את עדים מהר חרב. ויתנצלו וינצלו מיבעי ליה. אלא ויתנצלו על ידא דאתרא בגין דאתייהיב רשו לנחש לשלטאה. את עדים מהר חרב דקבלו מטורא דחרב פד אתייהיב אורייתא לישראל.

אמר רבי חייא נח דהוה צדיק אמאי לא הוה בטיל מותא מעלמא. אלא בגין דעד לא סלקת זחמא מעלמא. ועוד דאנון לא הווי מהימנין ביה בקודשא בריהו הוא וכלהו אחידן בטרפי אילנא לתתא

כף לחטא וללכת אחר יצר הרע ככראשונה. והתורה הקדושה,

ומתלבשן ברוח מסאבא. ותו לבתר אוספו למחטי ולמהך בתר יצר הרע פד בקדמיתא. ואורייתא קדישא דאיהי אילנא דחיי אפתי לא נחית לה קדשא בריך הוא בארעא. ותו דאיהו אמשיך ליה בעלמא לבתר דכתיב וישת מן היין וישכר ויתגל בתוך אהלה והא אתמר.

עד דהוו אזלי, חמו חד יודאי דהוה אתי. אמר רבי יוסי האי בר נש יודאי איהו ואתחזי. פד מטא גבייהו שאילו ליה. אמר לון שליחא דמצוה אנא. דהא אנן דיירי בכפר דראמין, ומטי זמנא דחג, ואנן צריכין לולב וזינין דעמיה, ואנא אזיל לקטעא לון למצוה. אזלו פחדא. אמר להו ההוא יודאי הני ארבע מינין דלולב דבכלהו אתאן לרצויי עלמא (ג"א על מ"א) שמעתון אמאי אנן צריכין לון בחג. אמר ליה פבר אתערו בהו חברינא. אבל אי מלה חדתא איהו תחות ידך אימא לה.

אמר לון ודאי ההוא אתר דאנן דיירי ביה הוא זעיר וכלהו עסקי באורייתא. ואית עלן צורבא מרבנן רבי יצחק בר יוסי מחוזא שמייה. ובכל יומא ויומא אמר לן מלין חדתין באורייתא. ואמר דהא בחג זמנא הוא לשלטאה. (ישאל שלימין ביהוה זמנא, ונקיטנא לולב דמתחזי דאנן נציחנא עליהו על כל אנון דאקרון המון העם ולשלטאה עליהו) (אזי עבר על נפשנו המים הנדונים ברוך ה' שלא נתננו טרף לשניהם. וכי אית שנים למים, אלא) (ס"א דכל אנון רבבין) אנון שאר עמין. אנון רבבין ממנן על שאר עמין עובדי עבודת פוכבים ומזלות ומתברכאן מסטרייהו דישראל וקרינן לון מים הזדונים. כמה דאת אמר, (תהלים קכד) המים הזדונים ובגין לשלטאה עליהו אתינא ברזא דשמא קדישא באנון ארבע מינין

אותה הקדוש ברוך הוא לארץ, ועוד שהוא משה אותו בעולם אחר כך, שכתוב וישת מן היין וישכר ויתגל בתוך אהלה, והרי נתבאר.

עד שהיו הולכים, ראו יהודי אחד שהיה בא. אמר רבי יוסי, האיש הזה הוא יהודי ונראה. פשהגיע אליהם, שאלו אותו. אמר להם, אני שליח מצוה, שהרי אנו גרים בכפר ראמין, והגיע זמן החג, ואנו צריכים לולב עם המינים שלו עמו, ואני הולך לקטף אותם למצוה. הלכו כאחד. אמר להם אותו יהודי, ארבעת מיני הלולב הללו שבכלם באים לרצות בעד העולם (ג"א על המים), שמעתם למה אנו צריכים אותם בחג? אמר לו, פבר העירו בזה החברים, אבל אם דבר חדש הוא תחת ידך - אמר אותה.

אמר להם, ודאי אותו מקום שאנו גרים בו הוא קטן, וכלם עוסקים בתורה, ויש עלינו תלמיד חכם וישמו רבי יצחק בר יוסי מחוזאה, ובכל יום ויום אומר לנו דברי תורה חדשים, ואמר שהרי בחג זמן הוא לשלט. (ישאל שולטים באותו זמן ולקחים לולב שמראה שאנו נצחנו על כל אותם שנקראים המון העם ולשלט עליהם) (אזי עבר על נפשנו המים הנדונים ברוך ה' שלא נתננו טרף לשניהם. וכי יש שנים למים? אלא) (שכל אותם גדולים) אותם שאר העמים. אותם ממנים גדולים על שאר העמים עכו"ם, ומתברכים מצדם של ישראל, וקוראים להם מים הזדונים, כמו שנאמר (תהלים קכד) המים הזדונים.

ובשביע לשלט עליהם באנו בסוד

השם הקדוש באותם ארבעה מיני הלולב לרצות את הקדוש ברוך הוא [עליהם] ולשלט עליהם בסוד השם הקדוש, ולהעיר עלינו מים קדושים לנסף על גבי המזבח.

עוד אמר להם, בראש השנה התעוררות ראשונה היא בעולם. מה זה התעוררות ראשונה? זה בית דין התחילון [נ"א זה ראש השנה ממש] שמתעורר לדון את העולם. והקדוש ברוך הוא יושב על העולם בדין ודן את העולם.

ושורט בית הדין [שלמטה] הזה לדון את העולם, עד יום הכפורים שמאירים פניה, ולא נמצא נחש מלשין בעולם, שהוא מתעסק במה שמביאים לו אותו השעיר, שהוא מצד רוח הטמאה פראוי לו. ומשום שמתעסק באותו שעיר, לא קרב למקדש.

ושעיר זה כמו אותו שעיר של ראש חדש שמתעסק בו ומאירות פניה של ראש השנה [כך בראש השנה] [מאירים] [פני המקדש]. ועל זה כל ישראל מוצאים רחמים לפני הקדוש ברוך הוא, וחסאייהם מתבטלים. וסוד אחד אמר לנו, ולא נתנה רשות לגלות פרט לחסידים קדושים עליונים חכמים. אמר רבי יוסי, מהו? אמר להם, עדין לא בדיקתו אתכם.

הרבנו. אחר כך אמר להם, כשהלכנה מתקרבת לשמש, מעורר הקדוש ברוך הוא צד הצפון ואוחז בו באהבה ומושף אותו אליו, והדרום מתעורר מצד אחר, והלכנה עולה ומתחברת במזרח. ואז יונקת משני צדדים ונוטלת ברכות בחשאי, ואז מתברכת הלכנה ומתמלאת. וכאן מתקרבת האשה לבעלה.

שבלולב לרצויי ליה לקודשא בריך הוא (עליהו) ולשלתאה (דף טו ע"א) עליהו ברזא דשמא קדישא. ולא תערא עלן מיין קדישין לנסכא על גבי מדבחא.

תו אמר לון בראש השנה אתערוותא קדמאה איהו בעלמא. מאי אתערוותא קדמאה. דא בי דינא דלתתא (נ"א דא ראש השנה ממש) דאתער למידן עלמא. וקדשא בריך הוא יתיב על עלמא בדינא ודאין עלמא.

ושלתא האי בי דינא למידן עלמא, עד יומא דכפורי דנהרין אנפיה, ולא אשתכח חויא דלטורא בעלמא. דאיהו אתעסק במה דאתיין ליה ההוא שעיר דאיהו מסטרא דרוח מסאבא כדקא חזי ליה. ובגין דאתעסק בההוא שעיר לא קריב למקדשא.

ושעיר דא כההוא שעיר דראש חדש דאתעסק ביה ואנהירו אנפיה

דראש השנה (נ"א כך בראש השנה) (נ"א אנהירו) (אנפוי דמקדשא). ועל דא ישראל כלהו משפחין רחמי קמי קדשא בריך הוא ואתעבר חובייהו. ורזא חדא אמר לן ולא אתייהיב רשו לגלאה בר לחסידי קדישין עליונין חכימין. אמר רבי יוסי מאן איהו. אמר לון עד לא בדיקנא בכו.

אזינו. לבתר אמר לון. בד סיהרא אתקריבת בשמשא. אתער קדשא בריך הוא סטרא דצפון ואחיד בה ברחימו ומשיף לה לגביה, ודרום אתער מסטרא אתרא. וסיהרא סלקא ומתחברא במזרח. וכדין ינקא מתרין סטרין ונטילת ברקאן בחשאי, וכדין אתברקא סיהרא ואתמלייא. והקא אתקריבת אתתא כבעלה.

בְּמָה דְאִית רְזָא דְיוֹקְנָא שְׂיִיפִי (נ"א בתיקוני דש"יפ) **דְאָדָם וְתִיקוּנָוִי. הָכִי נָמִי אִית** (נ"א איהו) **רְזָא דְדְיוֹקְנָא דְשְׂיִיפִי נוֹקְבָא וְתִיקוּנִי דְנוֹקְבָא. וְכֹלָא פְרִישׁ בְּגוּוֹן. הָכִי נָמִי אִית לְעִילָא** (ד"א כ"א) **אֲחִיד בְּהַ וְאַתְעַר לְקַבְל בְּרַחֲמֵי הָכִי נָמִי אִית לְתַתָּא רְזָא וְתִיקוּנָא דְאָדָם תַּתָּא אֲחִירָא תַחֲתֵי סִיְהָרָא** (ד"א ותיקונא דנוקבא).

בְּמָה דְדְרוּעָא שְׂמָאֵלָא לְעִילָא אֲחִיד בְּהַ וְאַתְעַר לְקַבְלָה בְּרַחֲמֵי. הָכִי נָמִי אִית לְתַתָּא. (נוי העמודים בלהו קנימי ש"יפין לאתאחדא דא ברא וקאתקשרא דא ברא קשרי מהימנותא סטרא דקדושא מסטרא דרוח מסאבא דאיהו דא דנחש לתתא). **הַאי נַחֲשׁ אִיהוּ דְרוּעָא שְׂמָאֵלָא דְרוּחַ מְסֹאֲבָא. וְאֲחִיד בֵּיהַ מְאֵן דְרַכִּיב בֵּיהַ וְקָרְבָא לְגַבֵּי דְסִיְהָרָא וּמְשִׁיף לָהּ בִּינְיֵיהוּ** (נ"א בדכ"ו) **דְקוּטְפָא וְאַסְתָּאֲבַת.**

וְכַדִּין יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא מְקָרְבִין שְׁעִיר. וְהַהוּא נַחֲשׁ אַתְמַשְׁף אַבְתְּרִיָה דְהַהוּא שְׁעִיר. וְסִיְהָרָא אַתְדְּכִיַּאת וְסִלְקָת לְעִילָא וְאַתְקַשְׁרַת לְעִילָא לְאַתְבְּרָכָא. וְנַהֲרִין אַנְפְּהָא מַה דַּאֲתַחֲשַׁכַּת לְתַתָּא.

בְּדִין הָכָא בְיוֹמָא דְכַפּוּרֵי כִיּוֹן דְהַהוּא חוּיָא בִישָׂא אַתְעַסֵּק בְּהַהוּא שְׁעִיר. סִיְהָרָא אַתְפְּרִשַׁת מְנִיָה וְאַתְעַסֵּקַת (בִּישְׂרָאֵל) לְאוּלְפָא עֲלִיָּהוּ סְנִיגוּרִיא וְסוּכְכַת עֲלִיָּהוּ כְאֵמָא עַל בְּנִין. וְקַדְשָׁא בְרִיף הוּא בְרִיף לֹוֹן מְלְעִילָא וּמְחִיל לֹוֹן.

בְּבִתְרָא יִשְׂרָאֵל פַּד מְטוּ לַחַג מִתְעַרֵי סְטְרָא דְיַמִּינָא לְעִילָא. בְּגִין דִּיתְקַשְׁרַת בֵּיהַ סִיְהָרָא וִיתְנַהֲרוּ אַנְפְּהָא כְדָקָא חֲזִי. וְכַדִּין פִּלְגַת (י"ב) חוּלְקָא דְבְרַכָּאן לְכָל אַנוּן מְמַנָן דְלְתַתָּא דִּיתְעַסְקוּן בְּחוּלְקֵהוּן. וְלֹא יִיתוּן לְיַנְקָא וְלְקָרְבָא בְּסְטְרָא דְחוּלְקֵהוּן דִּישְׂרָאֵל. בְּנִזְנָא דַּא לְתַתָּא כַּד שְׁאָר עַמִּין מִתְבְּרַכִין.

כְּמוּ שְׂיֵשׁ סוּד דְמוֹת אִיבְרֵי (נ"א בתיקוני האיברים) **הָאָדָם וְתִיקוּנֵוֹ, כִּף גַּם יֵשׁ [הוּא] סוּד שֶׁל דְמוֹת אִיבְרֵי הַנִּקְבָּה וְתִיקוּנֵי הַנִּקְבָּה, וְהַכֵּל מְפָרֵשׁ בְּתוֹכָהּ. כִּף גַּם יֵשׁ לְמַעְלָה [מִי] שְׂאוֹחַז בְּהַ וּמִתְעוֹרֵר כְּנֶגֶד בְּאַהֲבָה, כִּף גַּם יֵשׁ לְמַטָּה סוּד וְתִיקוּן הָאָדָם הַתַּחֲתוֹן הָאֲחֵר תַּחֲתֵי הַלְבָנָה** (ד"א ותיקון הנקבה).

כְּמוּ שְׂזוּעָא שְׂמָאֵל לְמַעְלָה אוֹחֲזַת בְּהַ וּמִתְעוֹרֵר כְּנֶגֶד בְּאַהֲבָה, כִּף גַּם יֵשׁ לְמַטָּה. [וְנוי] הַעֲמוּדִים כֻּלָּם עוֹמְדִים אִיבְרֵים לְהַאֲחוּ זֶה בְּזֶה וְלַהֲתַקְשֵׁר זֶה בְּזֶה קִשְׁרֵי הַאֲמוּנָה צִד הַקְדוּשָׁה מֵצַד שֶׁל רוּחַ מְטָאָה שְׂהוּא סוּד הַנְּחֹשׁ שֶׁלְמַטָּה]. [נְחֹשׁ] זֶה הוּא זְרוּעָא שְׂמָאֵל שֶׁל רוּחַ הַטְּמָאָה, וְאוֹחֲזוּ בּוּ מִי שְׂרוּכְבַּ עֲלֵיו, וְקָרַב לְלִבָּנָה וּמוֹשֵׁף אוֹתָהּ בִּינְיֵיהֶם [נ"א ברכות] שֶׁל דְבִקּוּת וְנִטְמָאת.

וְאִזּוּ יִשְׂרָאֵל לְמַטָּה מְקָרְבִים שְׁעִיר, וְאוֹתוֹ נַחֲשׁ נִמְשֵׁף אַחֵר אוֹתוֹ הַשְׁעִיר, וְהַלְבָנָה נִטְהַרַת וְעוֹלָה לְמַעְלָה וּמִתְקַשְׁרַת לְמַעְלָה לְהַתְבַּרְף, וּפְנִיָה מְאִירִים מַה שְׂנַחֲשַׁכָּה לְמַטָּה.

אִזּוּ כַּאֲן בְיוֹם הַכַּפּוּרִים, כִּיּוֹן שְׂאוֹתוֹ נַחֲשׁ הָרַע מִתְעַסֵּק בְּאוֹתוֹ שְׁעִיר, הַלְבָנָה נִפְרַדַת מִמְּנוּ וּמִתְעַסֵּקַת (בִּישְׂרָאֵל) לְלַמֵּד עֲלֵיהֶם סְנִיגוּרִיא, וְסוּכְכַת עֲלֵיהֶם כְּמוֹ אִם עַל הַבְּנִים, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא מְבַרֵךְ אוֹתָם מְלְמַעְלָה וּמוֹחֵל לָהֶם.

אַחֵר כִּף כְּשִׂישְׂרָאֵל מְגִיעִים לַחַג, מְעוֹרְרִים צִד יְמִין לְמַעְלָה, כְּדִי שְׂתַתְּקַשְׁרַת בּוּ הַלְבָנָה וַיֵּאָזְרוּ פְנֵיהַ כְּרִיאוּי. וְאִזּוּ מְחַלְקַת [נוֹתַת] חֵלֶק שֶׁלָּהּ בְּרַכּוֹת לְכָל אוֹתָם מְמַנִים שְׂלְמַטָּה שְׂיִתְעַסְקוּ בְּחֵלְקָם, וְלֹא יִבְאוּ לִינֵק וְלַהֲתַקְרַב לְצַד שֶׁל חֵלֶק יִשְׂרָאֵל.

כְּמוֹ זֶה לְמַטָּה - כְּשִׂישְׂאָר הַעֲמִים